

Egy kis címfestő inas.

Írta: GERE ZSIGMOND

Kávéházban könnyű az ismeretség; a mindennapi fekete hamarosan megteremti a barátságot.

Az ember szürcsölgeti a kávé, olvasgatja a lapokat s egyszer csak felháborodva, önkéntelenül odafordul a szomszédjához:

— Micsoda politikai viszonyok! Az embernek felforr a vére!

Az csendesen bölintgat rá:

— Bizony, tönkre megy az ország — el kell pusztulnia!

Aztán ismét tíz perc múlva:

Hallatlan! Már megint egy szenzációs gyilkosság! A szomszéd egyetértőről bizonygat:

Valóban kérem, cudar idöket élünk.

Másnap már mint régi jó ismerősök örülnek egymásnak. Aztán kezet fognak, aztán bemutatkoznak, összebarátkoznak — pár nap múlva pedig már a fekete se ízlik, ha nincs ott a szomszéd, aki épp úgy fel tud háborodni a cudarságokon, akárcsak mi.

Van nekem egy ilyen kávéházi kedves öreg barátom, akiről eddig csak annyit tudtam, hogy jómódú ember s hogy a kerületben igen nagy tekintélynek} és tiszteletnek örvend. Foglalkozására nézve szobafestő- és mázoló-mester, aki állandóan negyven, hatvan segéddel is dolgoztat. Egyébként Léderer Ignácnak hívják.

Valamelyik nap a képes folyóiratokat lapozgattam. Az egyik képes német lapban egy kép különösen lekötötte a figyelmemet. Egy fiatal nőt ábrázolt, aki bugyos térdnadrágban egy kétágú létrára támaszkodik; kezében paletta, egy nagy csomó ecset, körülötte pedig a földön egy sereg vödör, fazék, csupor és bögre. Az első női szobafestő-segéd.

Természetes, hogy átnyújtottam szomszédomnak a lapot.

— Ezt tessék megnézni! Ez önt is érdekli, hisz ön is szobafestő. Hát nem nagyszerű ez? Egy nő, aki szobafestőlegény! Egy nő, aki ilyen praktikus iparospályát választ! Hát nem pompás dolog ez? Istenemre az! Mennyire elibünk került megint a német! Mikor jutunk mi odáig?

Szomszédom megnézte figyelmesen a képet, visszanyújtotta a lapot, aztán a világ legnyugodtabb hangján felelt:

— Nemsokára.

— Ugyan, kérem, — csattantam fel — a mi viszonyaink közt? A mi flanc-világunkban, ahol tisztességes munkát a legtöbben lealázásnak tartják; ahol látszat és tartalom nélküli aranyfüst minden? Hogy mondhat ilyent? Hol akad manapság egy intelligens iparos, aki nem zongorázó kisasszonyt nevel a lányából? Olyan még csak kerül, aki esetleg tanítónőnek, gépíró irodai kisasszonynak adja, de olyan, aki kimondott iparospályára képezeti, egy se. És hol van

olyan lány a mai világban, aki vállalja ezt a mesterséget?
Sehol!

— Már pedig van.

— Hol? Nálunk? Ugyan kicsoda az?

Egész közönyösen mondta rá:

— Az én leányom.

— Tessék...?

— Igen, az én tizenöt éves Rózsi leányom, aki a Pederdy-utcai polgári leányiskolában négy osztályt kitűnő eredménnyel végzett s most mint ipartestületbe szerződöttetett címfestőtanonc inaskodik Glas Lipót címfestőmester József-körúti műhelyében.

Eleven kérdőjellé váltam.

— Inas? — rendes inas?

— Igen, már tíz hónapja; körülbelül két esztendő múlva fölszabadul és segéd lesz.

— Segéd? — igazi segéd?

— Hogyne. Huszonegy éves korában műhelyt nyitok neki. Önálló címfestő-mester lesz és ipartestületi tag. — Aztán némi kis büszkeséggel toldotta hozzá: — Igen, az én kis leányom most az első magyar címfestő-nőtanonc s a közel jövőben az első magyar címfestő-nősegéd lesz.

Szomszédom egyszerre óriásit nőtt a szememben. Csodálatos módon kezdtem egyszerre tisztelni ezt a mellettem ülő aranyláncos, komoly urat, aki 60 segéddel dolgoztató mázoló- és szobafestő-mester s akinek tizenöt esztendő kis leánya most címfestő-inas s akiből nemsokára címfestő-segéd és mester válik.

Persze, így felkerestem a kis leányt már csak azért is, hogy lássak egy eleven kis címfestő-inasnőt.

Ott találtam a műhelyben, éppen munkaközben.

Egy rettentő nagy fekete-piros címtáblán dolgozott egy ügyeskezü segéd, — ő meg egy ezer színnel telemaszatolt szürke kabátban ott asszisztált neki. Látogatásom megzavarta egy kicsit, de ez csak rövid ideig tartott.

Szubtilis termetű szőke kis leány, okos szemű, vékonycsontu, hosszú ujjú.

Bizony ez a kéz zongorázni is tudna, s mégis a produktív, hasznos ipari munka ecsetét forgatja.

— Hogy érzi magát, Rózsi kisasszony?

— Köszönöm, nagyon jól.

— Nem fáradt?

— Istenem, hogy lennék fáradt? Az én legfőbb munkám most csak a szemlélődés, a tanulás; az meg nem fáraszt, hanem gyönyörködtet.

— Aztán hány órát tölt itt naponta?

— Reggel nyolctól délig, — azután meg kettőtől hatig.

— Ilyen sokat?

— Nem sok az; öröm itt lenni. A műterem világos és jó levegőjű.

— Aztán este hatkor hazamegy, ugye?

— Dehogy. Akkor az iparművészeti iskolába megyek s ott hallgatom az előadást kilencig, mert annak a növendéke is vagyok. Voltaképpen ipariskolába is kellene járnom, de annak a látogatása alól az ipartestület felmentett.

— Aztán volt kedve ehhez a pályához? Nem lett volna jobb tanítónőnek, vagy bankhivatalnoknőnek menni?

— Semmiesetre se. En határozottan mázoló és szobafestő akartam lenni, mint az édesapám. Nála akartam kitanulni is a mesterséget, de nem lehetett, mert apa mun-